

De som drogo till Paris i april

Det såg något kaotiskt ut när utställningen Härnösand-Paris höll på att hängas i den magnifika byggnaden Blancs Manteaux i Maraiskvarteren mitt i centrala Paris. Skulle det verkligen gå att samla så olika konstuttryck under ett tak, de svenska ofta resonerande verk mot de franska mer traditionellt moderna? De franska värdarna hade tagit på sig uppgiften och hade i början tänkt låta den svenska delen ligga placerad ut längs väggarna för att i mitten göra ett område för sina egna bidrag. Nu blev det inte fullt så strikt avdelat efter diskussioner mellan de konstnärer från båda lägren som fanns på plats och efter olika tester av placeringar. Den medlande länken var Madlen Herrström på franska sidan, mycket beroende på att hon kunde svenska flytande. Vid vernissagen den 17 april, där för övrigt nästan alla svenskarna var närvarande, visade sig till slut förarbetet resultera i en omväxlande och överraskande sammanhållen utställning. Det rörde sig ändå om runt 30 konstnärer som totalt visade upp mot 100 verk.

Mycket som sagt i de svenska bidragen hade rumsligt resonerande innehåll. När de franska konstnärerna genomgående visade bilder på vägg, som målningar, teckningar och fotografier, var det många på den svenska sidan som ville utnyttja golvet och rummet i skulpturer och installationer. Detta stötte också på problem i början. Arrangörerna backade inför de praktiska lyftsvårigheterna kring Iréne Vestmans tunga betongklossar vilka skulle sättas samman till ett homogent verk. Hon såg ingen annan möjlighet än att omstrukturera verket till en slags processartad installation där de lösa bitarna fick ligga på golvet som en idé stadd i rörelse. Iréne tecknade också med krita på golvet olika möjliga riktningar och positioner. Verkets i sammanhanget lämpliga titel "Detaljer" fungerade ju bra även här. När man kom in i utställningen möttes man först av Lars Widenfalks skulpturgrupp med sju huvuden i granit, "Franska nätter", löst utspridda på golvet och vända mot utställningen. Lisa Gerdins möte mellan två par bord med var sin stol interfolierad i bordens ramverk gav ett stort konstruktivistiskt anslag i den mer luftiga delen av utställningsrummet.

I den franska delen återkom mycket av den allmänt modernistiska karaktär som präglade deras utställning i Härnösand förra året. En av de som då gav störst intryck på mig var Nina Urlichs och även här stack hennes rörelsemättade pappersmålningar i transparenta lager ut. Att utställningen hade denna variation av modernism och samtid tror jag gillades av publiken då blandningen säkert gav något att stanna upp inför för varje öga. De lite mer komplexa svenska bidragen spetsade nog till det totala intrycket. Nu kom utställningens innehåll och form med uppställda skärmväggar och bås att till hög grad påminna om en mässas än en vanlig utställning. Med separata prislister för varje konstnär och med möjligheten att inköpa verk "på plats" förstärktes detta. Arrangörerna visste nog att den turistiskt viktiga påskhelgen skulle bidra till publiktillströmningen.

Den franske målaren Eric Perrin inbjöd en kväll till besök i hans med andra gemensamma ateljéhus i den norra stadsdelen. Här fick vi en inblick i det konstnärliga vardagslivet i Paris, jämfört med svenska förhållanden lite trångt och ruffigt och till exempel avsaknad av centralvärme, dessutom med relativt höga hyror och knappast något ekonomiskt stöd. Det skulle ju delvis kunna förklara den aktuella utställningens betoning på marknadsföring och försäljning, något som möjligen ses som en mera traditionellt accepterad självklarhet i det franska kulturlivet.

Generellt sett syntes de svenska deltagarna nöjda med utställningen. Det utbyte som Anders Lidén initierade 2012 gav ett antal konstnärer relaterade till Västernorrland chansen att visa upp sig i Paris, inte bara med sina verk utan även tillfälle till personlig kontakt med fransk konstpublik och konstbransch, något som kan generera nya möten i framtiden. Ett svenskt centrum för kontakter i den franska storstaden är Svenska Institutet, där i tiden för utställningen Kerstin Lindström och Eva-Leena Skarin huserade. De inbjöd också en kväll till gemensam träff för konstnärerna, för mingel och samtal.

Textilkonstnären Kerstin Lindström kommer att återvända till Paris den 15 juni då hon vid institutets trädgård tillsammans med minst 82 deltagare ska genomföra en kollektiv stickningsperformance i hennes serie "Own our own time". Ett annat ställe i Paris, där Iréne Vestman vistades i april, är Cité Internationale des Arts, ett artist in residence för konstnärer världen runt att söka. Institutionen som fyller femtio år 2015 har ett stort antal gästateljéer fördelade i Maraiskvarteren och i Montmartre.

Text och foto: Jan k Persson
Volym 2014-05-15